

Dag 1^{BS} Psalm 103:1-22.

Een psalm over Gods weldaden

1 Een psalm van David.
Loof de HEERE, mijn ziel,
en al wat in mij is, Zijn heilige Naam.
2 Loof de HEERE, mijn ziel,
en vergeet niet een van Zijn weldaden.
3 Die al uw ongerechtigheid vergeeft,
Die al uw ziekten geneest,
4 Die uw leven verlost van het verderf,
Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid,
5 Die uw mond verzadigt met het goede,
uw jeugd vernieuwt als die van een arend.
6 De HEERE doet rechtvaardige daden
en recht aan alle onderdrukten.
7 Hij heeft aan Mozes Zijn wegen bekendgemaakt,
aan de nakomelingen van Israël Zijn daden.
8 Barmhartig en genadig is de HEERE,
geduldig en rijk aan goedertierenheid.
9 Hij zal niet voor altijd ter verantwoording roepen,
niet voor eeuwig handhaaft Hij *Zijn toorn*.
10 Hij doet ons niet naar onze zonden
en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden.
11 Want zo hoog de hemel is boven de aarde,
zo is Zijn goedertierenheid machtig over wie Hem vrezen.
12 Zo ver het oosten is van het westen,
zo ver heeft Hij onze overtredingen van ons gedaan.
13 Zoals een vader zich ontfermt over *zijn* kinderen,
zo ontfermt de HEERE Zich over wie Hem vrezen.
14 Want Hij weet wat voor maaksel wij zijn
en blijft bedenken dat wij stof zijn.
15 De sterveling – zijn dagen zijn als het gras,
als een bloem op het veld, zo bloeit hij.
16 Wanneer de wind erover is gegaan, is hij er niet *meer*
en zijn plaats kent hem niet meer.
17 Maar de goedertierenheid van de HEERE
is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over wie Hem vrezen.
Zijn gerechtigheid is voor de kinderen van hun kinderen,
18 voor wie Zijn verbond in acht nemen
en aan Zijn bevelen denken om ze te doen.
19 De HEERE heeft Zijn troon in de hemel gevestigd,
Zijn Koninkrijk heerst over alles.
20 Loof de HEERE, *u*, Zijn engelen,
sterke helden, die Zijn woord uitvoeren,
gehoorzaam aan het woord dat Hij spreekt.
21 Loof de HEERE, al Zijn legermachten,
dienaren van Hem, die Zijn welbehagen doen.
22 Loof de HEERE, al Zijn werken,
op alle plaatsen van Zijn heerschappij.
Loof de HEERE, mijn ziel!

Dag 2 Psalm 139:1-24.

De alwetendheid van God

1 Een psalm van David, voor de koorleider.
HEERE, U doorgrondt en kent mij.
2 U kent mijn zitten en mijn opstaan,
U begrijpt van verre mijn gedachten.
3 U onderzoekt mijn gaan en mijn liggen,
U bent met al mijn wegen vertrouwd.
4 Al is er *nog* geen woord op mijn tong,
zie, HEERE, U weet het alles.
5 U sluit mij in van achter en van voren,
U legt Uw hand op mij.
6 Dit kennen – het is mij te wonderlijk,
te hoog, ik kan er niet bij.
7 Waar kan ik Uw Geest ontgaan,
waar Uw aangezicht ontvluchten?
8 Al steeg ik op naar de hemel, U bent daar;
of legde ik mij neer in de hel, zie, U bent *daar*.
9 Nam ik vleugels van de dageraad,
woonde ik aan het einde van de zee,
10 ook daar zou Uw hand mij leiden
en Uw rechterhand mij vasthouden.
11 Zei ik: Ja, duisternis zal mij opslokken! –
dan is de nacht een licht om mij heen.
12 Zelfs de duisternis maakt het voor U niet duister,
maar de nacht licht op als de dag,
de duisternis is als het licht.
13 Want U hebt mijn nieren geschapen,
mij in de schoot van mijn moeder gegeven.
14 Ik loof U omdat ik ontzagwekkend wonderlijk gemaakt ben;
wonderlijk zijn Uw werken, mijn ziel weet dat zeer goed.
15 Mijn beenderen waren voor U niet verborgen,
toen ik in het verborgene gemaakt ben
en geborduurd werd in de laagste plaatsen van de aarde.
16 Uw ogen hebben mijn ongevormd begin gezien,
en zij allen werden in Uw boek beschreven,
de dagen dat zij gevormd werden,
toen er nog niet één van hen bestond.
17 Daarom, hoe kostbaar zijn mij Uw gedachten, o God,
hoe machtig groot is hun aantal.
18 Zou ik ze tellen? Zij zijn talrijker dan *korrels* zand;
ontwaak ik, dan ben ik nog bij U.
19 O God, breng de goddeloze om!
Mannen van bloed, ga weg van mij.
20 Want met listige plannen spreken zij over U
en zij zetten Uw vijanden aan tot valsheid.
21 Zou ik niet haten, HEERE, wie U haten,
walgen van wie tegen U opstaan?
22 Ik haat hen met een volkomen haat,
mijn *eigen* vijanden zijn het.
23 Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart,
beproof mij en ken mijn gedachten.
24 Zie of er bij mij een schadelijke weg is
en leid mij op de eeuwige weg.

Dag 3 Spreuken 16:1-9.

God alleen doet plannen slagen

- 1 Een mens heeft overleggingen in het hart, maar het antwoord van de tong komt van de HEERE.
- 2 Al *zijn* wegen zijn iemand zuiver in zijn *eigen* ogen, maar de HEERE toetst de geesten.
- 3 Vertrouw uw werken aan de HEERE toe, en uw plannen zullen bevestigd worden.
- 4 De HEERE heeft alles gemaakt omwille van Zichzelf, ja, zelfs de goddeloze voor de dag van het onheil.
- 5 Al wie hooghartig is, is voor de HEERE een gruwel. Hand op hand: hij zal niet voor onschuldig gehouden worden.
- 6 Door goedertierenheid en trouw wordt een misdaad verzoend, en door de vreeze des HEEREN keert men zich af van het kwade.
- 7 Als de HEERE behagen scheidt in iemands wegen, zal Hij zelfs zijn vijanden vrede met hem doen sluiten.
- 8 Beter is een weinig met gerechtigheid, dan een veelheid aan inkomsten zonder recht.
- 9 Het hart van een mens overdenkt zijn weg, maar de HEERE bestuurt zijn voetstappen.

Dag 4 Spreuken 26:4-12.

Wat is wijs?

- 4 Antwoord een dwaas niet naar zijn dwaasheid, anders zou ook u aan hem gelijk worden.
- 5 Antwoord een dwaas naar zijn dwaasheid, anders zou hij in zijn *eigen* ogen wijs zijn.
- 6 Wie boodschappen verzendt door de hand van een dwaas, snijdt *zichzelf* de voeten af *en* drinkt geweld in.
- 7 *Zoals* de benen van een verlamde slap neerhangen, *zo* is een spreekwoord in de mond van dwazen.
- 8 *Zoals* wie een steen in een slinger vastbindt, *zo* is hij die een dwaas eer geeft.
- 9 *Zoals* een doorn in de hand van een dronkaard dringt, *zo* is een spreekwoord in de mond van dwazen.
- 10 Groten doen iedereen verdriet aan, zij huren dwazen in en zij huren voorbijgangers in.
- 11 *Zoals* een hond terugkeert naar zijn braaksel, *zo* is een dwaas die in zijn dwaasheid terugvalt.
- 12 Hebt u iemand gezien die wijs is in zijn *eigen* ogen? Voor een dwaas is er meer hoop dan voor hem.

Dag 5 Prediker 4:7-12.

Beter met zijn tweeën dan alleen.

- 7 Opnieuw zag ik iets vluchtigs onder de zon.
- 8 Er is er één, en geen tweede. Hij heeft ook geen kind of broer en toch komt er geen einde aan al zijn zwoegen. Ook wordt zijn oog niet verzadigd van rijkdom. *Nooit is het:* Voor wie tob ik mij af en laat ik mijzelf het goede ontbreken? Ook dat is vluchtig en een treurige bezigheid.
- 9 Twee zijn beter dan één, want *samen* krijgen zij een goede beloning voor hun zwoegen.
- 10 Want als zij vallen, helpt de één zijn metgezel overeind. Maar wee die ene die valt, terwijl er geen tweede is om hem overeind te helpen.
- 11 Ook als er twee *bij elkaar* liggen, hebben zij warmte, maar hoe moet één *alleen* warm worden?
- 12 En als iemand de één overweldigt, zullen die twee tegen hem standhouden. Een drievoudig snoer wordt niet snel gebroken.

Dag 6 Prediker 11:7-12:14.

Denk aan je Schepper voordat het te laat is

- 7 Het licht is aangenaam, en het doet de ogen goed de zon te zien.
- 8 Ja, indien de mens vele jaren leeft, laat hij zich dan al die *tijd* verblijden, maar laat hij ook denken aan de dagen van duisternis, want die zullen er veel zijn. Al wat *nog* komt, is een zucht.
- 9 Verblijd u, jongeman, in uw jeugd, en laat uw hart vrolijk zijn in de dagen van uw jeugd. Ga in de wegen van uw hart en *volg* wat uw ogen zien, maar weet dat God u over dit alles in het gericht zal brengen.
- 10 Weer dus de wrevel uit uw hart, en doe het kwade weg uit uw lichaam. De jeugd en jonge jaren zijn immers een zucht.
- 12 **1** Denk aan uw Schepper in de dagen van uw jeugd, voordat de kwade dagen komen en de jaren naderen waarvan u zeggen zult:
Ik vind er geen vreugde in;
2 voordat de zon verduisterd wordt, evenals het licht en de maan en de sterren,
en de wolken terugkeren na de regen,
3 op die dag, wanneer de bewakers van het huis zullen beven, de maalsters ophouden, omdat ze met weinigen zijn, en zij die door de vensters kijken, verduisterd worden;
4 wanneer de beide deuren naar de straat gesloten worden, het geluid van de molen verzwakt, men opstaat bij het geluid van de vogels, en alle zangeressen neergebogen zullen worden,
5 men ook gaat vreeze voor de hoogte, en er verschrikkingen zijn op de weg, de amandelboom gaat bloeien, de sprinkhaan zichzelf tot last wordt, en de kapperbes niet meer helpt – de mens gaat immers naar zijn eeuwig huis: rouwklagers doen de ronde in de straat –
6 voordat het zilveren koord verwijderd wordt en de gouden oliehouder verbrijzeld, de kruik bij de bron stukgebroken wordt en het rad bij de waterput verbrijzeld,
7 het stof terugkeert naar de aarde zoals het was, en de geest terugkeert tot God, Die hem gegeven heeft.
8 Een en al vluchtigheid, zegt de Prediker, alles is *even* vluchtig.
9 Overigens, Prediker was een wijze: voortdurend onderwees hij het volk in kennis, hij was opmerkzaam en onderzocht, hij stelde vele spreuken op.
10 Prediker zocht aangename woorden te vinden: het geschrevene is oprecht, woorden van waarheid.
11 De woorden van wijzen zijn als prikkels en als spijkers, diep ingeslagen door meesters in het verzamelen. Zij zijn gegeven door één Herder.
12 Wat erbovenuit gaat, mijn zoon, wees gewaarschuwd! Er komt geen einde aan vele boeken te maken, en veel studeren vermoeit het lichaam.
13 De slotsom van al wat *door u* gehoord is, *is dit:* Vrees God, en houd u aan Zijn geboden, want dit *geldt voor* alle mensen.
14 God zal namelijk elke daad in het gericht brengen, met alles wat verborgen is, hetzij goed, hetzij kwaad.

Dag 7 Hooglied 1:1–2:17.

Een lied van een minnaar en zijn beminde

1 Het Hooglied, dat van Salomo is.

zij:

2 Laat Hij mij kussen met de kussen van Zijn mond,
want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.

3 Uw *zalfoliën* zijn heerlijk van geur,
Uw Naam is een uitgegoten *zalfolie*.

Daarom hebben de meisjes U lief.

4 Trek mij mee, wij zullen achter U aan snellen.

De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkamers.

Laten wij ons verheugen en ons in U verblijden,

laten wij Uw uitnemende liefde in herinnering roepen boven de wijn.

Met recht hebben zij U lief.

5 Donker *van huid* ben ik, maar bekoorlijk,

dochters van Jeruzalem,

als de tenten van Kedar,

als de tentkleden van Salomo.

6 Zie niet op mij neer omdat ik donker ben,

want de zon heeft mij beschenen.

De zonen van mijn moeder ontstaken tegen mij *in woede*,

zij maakten mij tot bewaakster van de wijngaarden.

Mijn eigen wijngaard heb ik niet bewaakt.

7 U, Die ik innig liefheb,

maak mij bekend waar U *de kudde* weidt,

waar U *die* op de middag laat rusten.

Want waarom zou ik zijn als een gesluisde

bij de kudden van Uw metgezellen?

Hij:

8 Als u het niet weet,

o, allermooiste onder de vrouwen,

volg dan de sporen van de schapen

en weid uw geiten

bij de woningen van de herders.

9 Mijn vriendin, Ik vergelijk u met de paarden

voor de wagens van de farao.

10 Lieflijk zijn uw wangen tussen de kettinkjes,

en uw hals met de parelsnoeren.

11 Wij zullen gouden kettinkjes voor u maken

met zilveren knopjes.

zij:

12 Zolang de Koning aan Zijn ronde tafel zit,

verspreidt mijn nardus zijn geur.

13 Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre

dat tussen mijn borsten overnacht.

14 Mijn Liefste is mij een tros hennabloemen

uit de wijngaarden van Engedi.

Hij:

15 Zie, u bent mooi, Mijn vriendin,

zie, u bent mooi, uw ogen zijn *als* duiven.

zij:

16 Zie, U bent mooi, mijn Liefste, ja, lieflijk.

Ja, onze rustbank is het groene loof.

17 De balken van onze huizen zijn ceders,

onze dakspanten zijn cipressen.

2 1 Ik ben een roos van Saron,

een lelie uit de dalen.

Hij:

2 Als een lelie tussen de distels,

zo is Mijn vriendin tussen de meisjes.

zij:

3 Als een appelboom tussen de bomen van het woud,

zo is mijn Liefste tussen de jongemannen.

Ik verlang er sterk naar in Zijn schaduw te zitten,

en Zijn vrucht is zoet voor mijn gehemelte.

4 Hij brengt mij in het wijnhuis,
en de liefde is Zijn banier over mij.

5 Sterk mij met rozijnenkoeken,
verkwik mij met appels,
want ik ben ziek van liefde.

6 Laat Zijn linkerarm onder mijn hoofd zijn
en Zijn rechter mij omhelzen.

7 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem,
als bij de gazellen of bij de hinden op het veld,
dat u de liefde niet opwekt of aanwakkert,
voordat het *haar* behaagt.

8 De stem van mijn Liefste!

Zie, daar komt Hij,

springend over de bergen,

huppelend over de heuvels.

9 Mijn Liefste lijkt op een gazelle
of het jong van een hert.

Zie, Hij staat achter onze muur,

kijkend door de vensters,

speurend door de spijlen.

10 Mijn Liefste antwoordt en zegt tegen mij:

Sta op, Mijn vriendin,

Mijn allermooiste, en kom!

11 Want zie, de winter is voorbij.

De *regentijd* is over, *helemaal* voorbijgegaan.

12 De bloemen laten zich zien op het land,

de zangtijd is aangebroken,

het koeren van de tortelduif wordt in ons land gehoord.

13 De vijgenboom brengt zijn jonge vruchten voort,

de bloeiende wijnstokken geuren.

Sta op, Mijn vriendin,

en kom, Mijn allermooiste!

14 Mijn duif in de kloven van de rots,

in de schuilplaats van de bergwand,

laat Mij uw gedaante zien,

laat Mij uw stem horen.

Want uw stem is zoet

en uw gedaante is bekoorlijk.

Hij:

15 Vang voor ons de

vossen,

de kleine vossen

die de wijngaarden te gronde richten,

nu onze wijngaarden bloeien.

zij:

16 Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem,

Die *de kudde* weidt tussen de lelies,

17 tot *de wind* van de dag opsteekt

en de schaduwen vluchten.

Keer om, mijn Liefste,

en wees als een gazelle of het jong van een hert

op de bergen van Bether.

Dag 8 Klaagliederen 3:1-27.

Wanhoop en hoop

- 1 Ik ben de man *die* ellende gezien heeft *aleph* door de stok van Zijn verbolgenheid.
- 2 Mij heeft Hij geleid en doen gaan *aleph* in duisternis, en niet *in* licht.
- 3 Ja, Hij heeft telkens weer Zijn hand *aleph* tegen mij gekeerd, de hele dag.
- 4 Hij heeft mijn vlees en mijn huid doen wegteren, *beth* Hij heeft mijn beenderen gebroken.
- 5 Hij heeft tegen mij aan gebouwd en Hij heeft *mij* omsingeld *beth* met gal en moeite.
- 6 In duistere oorden doet Hij mij wonen, *beth* als degenen die allang dood zijn.
- 7 Hij heeft een muur om mij heen opgeworpen, zodat ik er niet uit kan gaan; *gimel* Hij heeft mijn bronzen ketenen zwaar gemaakt.
- 8 Ook wanneer ik het uitschreeuw en om hulp roep, *gimel* sluit Hij *Zijn oren* voor mijn gebed.
- 9 Hij heeft mijn wegen versperd met gehouwen stenen, *gimel* mijn paden heeft Hij krom gemaakt.
- 10 Een loerende beer is Hij voor mij, *daleth* een leeuw op verborgen plaatsen.
- 11 Mijn wegen heeft Hij afgebogen en Hij heeft mij verscheurd; *daleth* Hij heeft van mij een woestijn gemaakt.
- 12 Hij heeft Zijn boog gespannen, *daleth* en Hij stelde mij als doelwit voor *Zijn* pijl.
- 13 Hij heeft in mijn nieren doen binnendringen *he* de pijlen uit Zijn koker.
- 14 Ik ben belachelijk geworden voor heel mijn volk, *he* het onderwerp van hun spotlied, de hele dag.
- 15 Hij heeft mij met bitterheden verzadigd, *he* Hij heeft mij met alsem doordrenkt.
- 16 Hij heeft mij mijn tanden op kiezelstenen laten stukbijten, *waw* Hij heeft mij in de as neergedrukt.
- 17 Van vrede verstoten is mijn ziel, *waw* ik ben het goede vergeten.
- 18 En ik zei: Mijn kracht is vergaan, *waw* en wat ik van de HEERE verwachtte.
- 19 Denk aan mijn ellende en mijn ontheemding, *zain* aan de alsem en de gal.
- 20 Mijn ziel denkt er onophoudelijk aan, *zain* zij buigt zich neer in mij.
- 21 Dit zal ik ter harte nemen, *zain* daarom zal ik hopen:
- 22 Het is de goedertierenheid van de HEERE dat wij niet omgekomen zijn, *cheth* dat Zijn barmhartigheid niet opgehouden is!
- 23 Nieuw zijn ze, elke morgen; *cheth* groot is Uw trouw!
- 24 Mijn deel is de HEERE, zegt mijn ziel, *cheth* daarom zal ik op Hem hopen.
- 25 Goed is de HEERE voor wie Hem verwacht, *teth* voor de ziel die Hem zoekt.
- 26 Goed is het te hopen en stil *te wachten* *teth* op het heil van de HEERE.
- 27 Goed is het voor een man, als hij *teth* een juk draagt in zijn jeugd.

Dag 9 Job 1:1–2:13.

Job, die in God gelooft, wordt door de satan getest

- 1 Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job. En die man was vroom en oprecht; hij was godvrezend en keerde zich af van het kwaad.
- 2 Er werden zeven zonen en drie dochters bij hem geboren.
- 3 Aan vee bezat hij zeventuizend schapen, drieduizend kamelen, vijfhonderd juk runderen en vijfhonderd ezellen. Verder had hij een zeer groot aantal slaven, zodat deze man aanzienlijker was dan alle mensen van het oosten.
- 4 Zijn zonen waren gewoon om een maaltijd aan te richten, ieder op zijn beurt in eigen huis. Zij stuurden dan *boden* en nodigden hun drie zusters uit om met hen te eten en te drinken.
- 5 Het gebeurde dan, als de dagen van de maaltijden voorbij waren, dat Job *hen* bij zich riep en hen heiligde. Hij stond 's morgens vroeg op en bracht brandoffers, voor ieder van hen één, want Job zei: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en God in hun hart vaarwel gezegd. Zo deed Job alle dagen.
- 6 Het gebeurde *op* een dag, dat de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook de satan in hun midden kwam.
- 7 Toen zei de HEERE tegen de satan: Waar komt u vandaan? En de satan antwoordde de HEERE en zei: Van het rondtrekken over de aarde en van het rondwandelen erover.
- 8 De HEERE zei tegen de satan: Hebt u *ook* acht geslagen op Mijn dienaar Job? Want er is niemand op de aarde zoals hij, een vroom en oprecht man, hij is godvrezend en keert zich af van het kwaad.
- 9 Toen antwoordde de satan de HEERE en zei: Is het zonder reden dat Job God vreest?
- 10 Hebt *Ú* niet voor hem en voor zijn huis en alles wat hij heeft, een beschutting gemaakt? Het werk van zijn handen hebt U gezegend en zijn vee breidt zich *steeds verder* uit in het land.
- 11 Maar steek toch Uw hand uit en tref alles wat hij heeft. Voorwaar, hij zal U in Uw aangezicht vaarwel zeggen.
- 12 De HEERE zei tegen de satan: Zie, alles wat hij heeft, is in uw hand; alleen naar hemzelf mag u uw hand niet uitsteken. En de satan ging weg van het aangezicht van de HEERE.
- 13 Er was nu een dag, toen zijn zonen en zijn dochters aten en wijn dronken in het huis van hun broer, de eerstgeborene,
- 14 dat er een bode bij Job kwam en zei: De runderen waren aan het ploegen en de ezellen naast hen aan het weiden.
- 15 Toen deden Sabeërs een inval en namen ze mee, en ze sloegen de knechten met de scherpte van het zwaard; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen.
- 16 Terwijl deze nog sprak, kwam er een ander en zei: Het vuur van God viel neer uit de hemel en ontbrandde tegen de schapen en de knechten, en verteerde ze; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen.
- 17 Terwijl deze nog sprak, kwam er *weer* een ander en zei: De Chaldeeën stelden drie groepen op en pleegden een overval op de kamelen en namen ze mee, en sloegen de knechten met de scherpte van het zwaard; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen.
- 18 Terwijl deze nog sprak, kwam er *nog weer* een ander en zei: Uw zonen en uw dochters waren aan het eten en wijn drinken in het huis van hun broer, de eerstgeborene.
- 19 En zie, een hevige stormwind kwam van over de woestijn en trof de vier hoeken van het huis, en het viel boven op de jonge mensen, zodat zij stierven; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen.

20 Toen stond Job op en scheurde zijn bovenkleed, schoor zijn hoofd, viel op de aarde en boog zich neer.

21 En hij zei:

Naakt ben ik uit de buik van mijn moeder gekomen en naakt zal ik daarheen terugkeren.

De HEERE heeft gegeven en de HEERE heeft genomen; de Naam van de HEERE zij geloofd!

22 In dit alles zondigde Job niet en schreef hij God niets ongerijmds toe.

21 *Opnieuw* was er een dag, toen de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook de satan in hun midden kwam om zijn opwachting te maken bij de HEERE.

2 Toen zei de HEERE tegen de satan: Waar komt u vandaan? En de satan antwoordde de HEERE en zei: Van het rondtrekken over de aarde en van het rondwandelen erover.

3 De HEERE zei tegen de satan: Hebt u *ook* acht geslagen op Mijn dienaar Job? Want er is niemand op de aarde zoals hij, een vroom en oprecht man, hij is godvrezend en keert zich af van het kwaad. Hij houdt nog steeds vast aan zijn vroomheid, hoewel u Mij tegen hem opgezet hebt om hem zonder reden te verslinden.

4 Toen antwoordde de satan de HEERE en zei: Huid voor huid! Alles wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven.

5 Steek Uw hand maar eens uit en tref zijn beenderen en zijn vlees. Voorwaar, hij zal U in Uw aangezicht vaarwel zeggen.

6 En de HEERE zei tegen de satan: Zie, hij is in uw hand, maar spaar zijn leven.

7 Toen ging de satan weg van het aangezicht van de HEERE en hij trof Job met vreselijke zweren, van zijn voetzool af tot aan zijn schedel.

8 En *Job* nam een potscherf om zich daarmee te krabben, terwijl hij midden in de as zat.

9 Toen zei zijn vrouw tegen hem: Houd je nog steeds vast aan je vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf.

10 Maar hij zei tegen haar: Je spreekt zoals één van de dwaze vrouwen spreekt. Zouden wij het goede wel van God ontvangen en zouden we het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.

11 Toen de drie vrienden van Job van al dit onheil, dat hem overkomen was, hoorden, kwamen zij, elk uit zijn woonplaats: Elifaz, de Temaniet, Bildad, de Suhiet, en Zofar, de Naämathiet. Zij spraken met elkaar af om *naar hem toe* te gaan om hem hun medeleven te betuigen en hem te troosten.

12 Toen zij hun ogen van veraf opsloegen, herkenden zij hem niet. Zij begonnen luid te huilen; daarbij scheurde ieder zijn bovenkleed en ze strooiden stof naar de hemel over hun hoofden.

13 Zo zaten zij met hem op de aarde, zeven dagen en zeven nachten. Niemand sprak een woord tot hem, want zij zagen dat het leed zeer hevig was.

Dag 10 Job 40:10–41:12. De Maker van het nijlpaard (behemoth) en de krokodil (leviathan)

10 Zie toch, de Behemoth, die Ik gemaakt heb, evenals u, hij eet gras zoals een rund.

11 Zie toch zijn kracht in zijn lendenen, en zijn sterkte in de spieren van zijn buik.

12 Als hij wil, is zijn staart als een ceder; de pezen van zijn dijnen zijn samengevlochten.

13 Zijn beenderen zijn *als* staven brons; zijn gebeente is als ijzeren stangen.

14 Hij is de voornaamste van Gods werken; Hij Die hem gemaakt heeft, heeft *hem* zijn zwaard verschaft.

15 De bergen brengen immers voedsel voor hem voort, en alle dieren van het veld spelen daar.

16 Hij legt zich te slapen onder schaduwrijke bomen, in een schuilplaats van riet en moeras.

17 De schaduwrijke bomen bedekken hem *elk* met zijn schaduw; de wilgen van de beek omringen hem.

18 Zie, *als* de rivier wild wordt, heeft hij niet; hij blijft kalm wanneer de Jordaan opbruist tegen zijn bek.

19 Kan iemand hem bij zijn ogen vangen? Kan iemand *hem* met strikken de neus doorboren?

20 Kunt u de Leviathan met een vishaak trekken, of zijn tong met een touw neerdrücken?

21 Kunt u een riet door zijn neus steken, of met een doorn zijn kaak doorboren?

22 Kan hij u talrijke smeekbeden doen? Kan hij zachte dingen tegen u spreken?

23 Kan hij een verbond met u sluiten? Kunt u hem aannemen als een eeuwige slaaf?

24 Kunt u met hem spelen als *met* een vogeltje? Of hem vastbinden voor uw meisjes?

25 Kunnen de handelaars hem verkopen? Kunnen zij hem verdelen onder de kooplieden?

26 Kunt u zijn huid volsteken met speren, of zijn kop met een visharpoen?

27 Leg uw hand *maar eens* op hem; denk aan de strijd, doe het niet meer.

28 Zie, de hoop hem *te overmeesteren*, zal een leugen blijken; reeds bij zijn aanblik wordt men neergeworpen.

41 1 Niemand is *zo* onverschrokken dat hij hem wakker maakt; wie is dan degene die staande kan blijven voor Mijn aangezicht?

2 Wie treedt Mij tegemoet, zodat Ik *het hem* zou vergelden? Wat onder heel de hemel is, is van Mij.

3 Ik zal niet zwijgen over zijn ledematen, over *zijn* geweldige kracht, en over de fraaiheid van zijn gestalte.

4 Wie zou de bovenkant van zijn gewaad durven opslaan? Wie durft zijn dubbele pantser te benaderen?

5 Wie kan de deuren van zijn gezicht openen? Rondom zijn tanden is verschrikking.

6 Zeer machtig zijn zijn sterke schilden, elk gesloten *als* met een nauwsluitend zegel.

7 Het ene zit *zo* dicht op het andere, dat de wind er niet tussen kan komen.

8 Zij kleven aan elkaar, zij grijpen in elkaar en kunnen niet gescheiden worden.

9 Zijn niesen laat een licht schijnen, en zijn ogen zijn als de oogleden van de dageraad.

10 Uit zijn bek komen fakkels, vurige vonken ontsnappen *eruit*.

11 Uit zijn neusgaten komt rook, zoals *bij* een kokende ketel en een *smeulend* riet.

12 Zijn adem zet kolen in brand, uit zijn bek komt een vlam.